

ТИЖАН

ОТМЪСТЕНИТЕ

Превод от английски език
Мариана Христова

Уо

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Revenge*
Copyright © 2022 THE REVENGE by Tijan
The moral rights of the author has been asserted.
All rights reserved.

Превод Мариана Христова
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Милена Александрова
Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2023
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-3010-1

*На всички читатели, които обичат трилогията
„Привилегированите“.
Надявам се, че ще харесате и „Отмъстените“.
Благодаря ви за подкрепата!*

ЕДНО

Ксш

В апартамента ми имаше някого.

Знаех го не благодарение на някакво шесто чувство. Знаех го, защото бях получил десет различни предупреждения. Този тип задейства алармата в задната част на външния периметър с първата врата, която отвори. Това беше първият сигнал, изпратен на телефона ми. Втората аларма се задейства, когато охранителният екип го видя на camerите. Третата – когато влезе в сградата. Четвъртата – когато се качи по задните стълби. Петата – когато стигна до шестнадесетия етаж. Шестата – когато влезе през вратата на моя етаж.

Седмата – когато мина през моята врата.

Осмата се включи, когато влезе в апартамента.

Телефонът ми отново избръмча и аз го погледнах.

Това беше деветата аларма. Натрапникът беше в другата спалня.

Десетата аларма – беше влязъл в стаята дрешник.

– Сигурен ли сте? – попита Джош, бодигард, който бързо беше започнал да се превръща в моя дясна ръка. Донякъде заместваше Ерик, който беше помолил за отпуск по семейни причини.

Не казах нищо, но погледнах нагоре към задната камера и видях, че зелената светлина е включена. Джош гледаше и

аз изрекох беззвучно към него:

– Млъкни!

Той се засмя в ухото ми.

– Само ви напомням, че имате цял екип охранители там и те чакат заповедите ви. Ще се втурнат, ще го обезвредят и вие ще можете да влезете спокойно като някой проклет Батман.

Завъртях очи.

Джош беше заклет почитател на маскирания кръстоносец и аз не можех да проумея защо. Телефонът ми пак избръмча.

– Наблюдаваме го – каза той. При пробив в сигурността всички камери автоматично се включваха. Джош продължи, вече със студен професионален тон: – Върви към вратата на спалнята. Ще е там след три, две...

Обърнах се.

– Едно.

Осветлението в хола беше изключено.

Вратата на спалнята, към която се приближаваше на трапникът, беше след хола. Бейли предпочиташе апартаментът ни да е по-малък и уютен. Бях се преместил в това жилище заедно с нея след втория път, когато се опитаха да я отвлекат. Всички врати и стаи я караха да изпитва тревога, а понякога беше полезно дразнителите да са по-малко, затова се преместихме в апартамент с две спални. Нашата стая и кабинетът бяха от другата страна на кухнята.

Телефонът ми отново избръмча.

– Отваря вратата.

Чувах как го прави, но не погледнах.

Ако имаше оръжие, нямаше да му позволя да проникне в сградата. Щяха да го заловят след навлизането в първия периметър. Но охраната беше направила проверка и беше видяла, че не носи нищо – само телефоните и връзка ключове. На този етап не можехме да бъдем сигурни дали е мъж или жена, но знаехме, че не носи портфейл – благодарение на сензорите за пълна проверка на тялото, инсталирани на

всички врати.

Пуснах телефона си, портфейла, ключовете – всичко – в джоба си.

С наведена глава минах през хола и се запътих право към неканения гост.

– Отдръпна се. Зад вратата на спалнята е – каза Джош в ухото ми.

Влязох в спалнята.

На мое място един нормален човек щеше да е настръхнал от напрежението.

Знаех, че е там. Знаех къде е. Знаех за него всичко, което бих могъл.

Това, което не знаех, беше защо е тук.

Не знаех какво възнамерява, след като по този начин издаде присъствието си.

Не знаех дали ще ме нападне, или ще изкрещи: „Изненада!“. Съмнявах се, че ще е второто.

Това, което *той* не знаеше, беше, че аз знам, че е тук.

Така че, когато минех през тази врата, щях да разполагам с предимството на изненадата.

Сърдечният ми ритъм показваше, че съм спокоен. *Но аз не бях спокоен.*

Мамка му, точно обратното!

Минах през вратата и гласът на Джош се обади:

– Сега!

Завъртях се.

Той се беше хвърлил към мен. Най-накрая го видях. Беше мъж. В ръцете му блесна оръжие – оръжие, което скенерите за пълна проверка на тялото *не* бяха регистрирали.

Не се появи иззад мен.

Беше точно пред мен, а ръцете ми бяха вдигнати.

Посегнах първи към него. Избих с лакът оръжието от ръката му. Очите му срещнаха моите, разшириха се и когато го блъснах с всички сили, той се строполи на пода.

Не можех да го пусна.

Нито за секунда.

Паднах заедно с него, притиснал колене в гърдите му, но той се извиваше и се мъчеше да се освободи.

Пуснах го, но когато понечи да се изправи, отново го съборих. Ударих го с цяло тяло – удар, с който би се гордял всеки футболен нападател – и го проснах по лице. Обвих ръка около врата му. Затиснах го с цялото си тяло, засилвайки задушавачата хватка.

Той не можеше да помръдне.

Но се опита. Започна да се бори. Опита да се извърти. Опита да ме отхвърли. Опита да намери слабост. Опита да ме изрита в краката.

Не поддадох нито на сантиметър. Само го стиснах още по-здраво.

После, докато кръвта бушуваше в тялото ми, тъпанчетата ми сякаш щяха да се пръснат, а краищата на полезрението ми се размазаха, цялото му тяло трепна, напрегна се, сви се и започна да се отпуска.

Чаках.

Винаги имаше период на затишие – момент, в който се преструваха, че са в безсъзнание. Не се хванах и се оказах прав, защото той изведнъж се съживи. Започна да се мята още по-силно, още по-яростно и после с гъргорещ звук, сякаш се задушаваше, отново се отпуска.

Пуснах го и с крайчеца на окото си видях как вратата се отваря.

Джош влезе с насочено оръжие. Зад него влязоха цяла колона мъже и всички застанаха в кръг, докато аз се надигах на крака. Едва тогава изритах тялото му и го видях добре.

Още дишаше. Гърдите му се надигаха и спускаха равномерно.

Джош огледа стаята.

– Скенерите не хванаха това джобно ножче.

Изсумтах и коленичих.

Посегнах към долната част на скиорската маска и я сграбчих.

– Мислите ли, че е знаел за предпазните мерки? – попита

Джош.

Вдигнах глава.

– Какво имаш предвид?

– Направихме проверка за оръжия. Оставихме го да влезе само защото скенерите показаха, че не носи нищо. Явно е скрил това острие много добре до тялото си, за да го вкара. Всъщност може би е знаел, че вие знаете, че идва. Затова е носил само този нож.

Това беше нещо, върху което си заслужаваше да се помисли.

Кръвта ми все още пулсираше във вените, бърза и гореща, но нямаше значение. Искрах отговори и имах нужда от още една здрава тренировка с боксовата круша, защото това тук не ми стигна. Не беше потиснало яростта, която се надигаше в мен и която беше къкрила там цял живот.

Не отговорих на Джош.

Дръпнах със замах скиорската маска и отстъпих назад.

Мъжете изсумтяха. Неколцина от тях също отстъпиха.

А аз... Аз вперих поглед в себе си.

ДІВЕ

Бейли

Три седмици по-късно

Роклята бодеше.

Беше ушита от някакъв страшно плътен непознат плат, който обгръщаше тялото ми като латекс, но приличаше на евтина груба материя. И беше шотландско каре. Бяхме във ваканция, поради което приятелката ми Тамара, изключителна фризьорка, се кълнеше, че трябва да нося това подобие на рокля в червено, черно и сребристо.

Мразех го.

Исках да скърбя за майка си и можеха поне да ме оставят да го правя на спокойствие. Това боди от ликра, което беше объркано в изработката, представляваше обида към покойната. Криси Хейес щеше да получи удар, ако я видеше облечена в това нещо.

Нея.

Мамка му! Пак го правех.

Потръпнах, защото за пореден път се хванах, че мисля за себе си в трето лице. Бях си създала този навик през последните три седмици – откакто трябваше да разкажа подробно пред ченгетата как съм станала свидетелка на убийството на майка ми. На убийството на Криси Хейес.

Онзи ден вечерта Серафина ме попита искам ли да пия нещо и аз отговорих:

– Да, Бейли ще се радва нещо да я накара да припадне. Една водка с валиум, моля.

Сестричката ми кимна, обърна се да изпълни поръчката и се спря. Пак се обърна.

Осъзнах какво съм казала и потръпнах, но Серафина само попита:

– Водка и валиум?

Мамка му!

– Имах предвид портокалов сок, ако обичаш. Може би с малко шампанско?

Тя кимна и се зае с новата поръчка. Коктейлът „Мимоза“ беше почти правило в богатия свят на висшето общество, в който беше израснала Серафина. Във висшето общество аз бях по-нова – появих се в семейството едва предишното лято, след като преживях опит за отвличане, защото бях незаконно дете на Питър Франсис. Изпитах и шок, и страхопочитание, защото, първо, няха представа, че моят герой от детството всъщност ми е баща, и второ, майка ми, Криси Хейес, беше измислила подробна, убедителна лъжа, че баща ми е бил убит при изпълнение на служебните си задължения. Дори си беше издействала помощта на неколцина ветерани от местния клон на „Ветерани от войните в чужбина“. Когато научих, побеснях.

Разплаках се, защото бях готова да се примиря с още от нейните лъжи с актьори, съучастници и цяла вселена, създадена да подкрепи историята ѝ, само и само да беше жива.

Но ще превъртя на бързи обороти записва след онзи първи опит за отвличане, защото оттогава събитията се развиха с главоломна скорост.

Обърнах гръб на Криси с мисълта, че така е по-сигурно за нея, и се преместих във вилата на Каштън Колело – дясната ръка на баща ми и нещо като негов осиновен син. Той е страшно сексапилен, с изгарящи очи с цвят на коняк, линия на челюстта, при вида на която коленете ми редовно омекват, и високи, изваяни скули. Всъщност Питър не го беше осиновил, но го беше взел под крилото си и, воден от

безкрайна благодарност, Каш беше посветил живота си на опазването на цялото семейство Франсис.

Той изпълни и преизпълни това задължение, като ме прибра в собствения си дом.

Накара ме да кажа на новите си братя и сестра (винаги съм била едно дете, а ето че изведнъж станах едно от четири), че съм му приятелка и определено *не* съм тяхна сестра.

Ето. Виждате ли? Изпълни и преизпълни задължението. Не го казвам само в положителен смисъл, но така или иначе прекали.

За мой късмет брат ми Мат се досети сравнително скоро за истината. Тогава се сдобих с приятел и истински брат. И докато се мъчех да приема новата си житейска ситуация, сексапилът на Каш Колело започна да прогаря дупка в мен.

Гореща. Изгаряща. И, да – накрая двамата се озовахме в леглото.

Имаше целувки. Страстни нощи. Разтърсващи нощи.

През цялото това време не спирах да се влюбвам и – бум! – после разбрах кой всъщност е Каштън Колело, и представата, че е израснал под крилото на баща ми, се оказа много слаба. Питър го беше държал скрит от целия свят, защото той се криеше по свой начин от своя зъл, садистичен дядо убиец Калхун Бастиан.

Каш беше загубил и двамата си родители заради дядо си и живееше в ужас, че Калхун ще убие и останалите от семейство Франсис. Това била основната причина да ме отрежат, тъй да се каже. Баща ми знаел за Калхун и смятал, че за мен ще бъде по-сигурно никой да не разбере, че съм му дъщеря. Затова израснах, без да знам кой е баща ми, а по ирония на съдбата бях наследила и мозъка, и външността му. Имахме една и съща тъмна коса – толкова черна, че на определена светлина изглеждаше пронизана от сини нишки. Едни и същи светлокафяви очи.

Бях наследила и компютърните му умения.

Това означаваше, че мога да пробия почти всяка система, включително половин дюза защитни стени, ако решах да

открива баща си. Така че всички показания на ветераните, с които бях израснала, се оказаха необходими – бяха ми съобщили името на истински войник, загинал ама съвсем наистина.

Не бях прибягвала до хакерските си умения, за да открива истината. Сега ми се искаше да го бях сторила.

Рязко си поех въздух, шотландският плат одраска корема ми, точно над ребрата, и изсъсках сподавено проклятие.

Мразех шотландските карета.

Мразех вида им. Мразех допира им. Мразех дори мизантропията им. И, да, те наистина имаха мизантропия. На застояла смърт. Ако това нещо можеше да се бутлира, някой щеше да натрупа цяло състояние от продажба на подаръци за гадни шеги. Представяте ли си? Вместо торба с желирани бонбони във форма на penis или плик, натъпкан с експлодиращ брукат, човек да може да изпрати шишенце с парфюм, а при отварянето му получателят да помирише застояла смърт!

Аз съм гений, казвам ви.

Макар че може би това важи само за мен, защото подушвам *само* застояла смърт от три седмици насам.

Толкова време измина, откакто спуснахме затворения ковчег на Криси Хейес два метра под земята. Всички бяха дошли – имаше десетки хора. Състудентите ми от докторантурата. Новите ми приятели. Професори от „Хокинг“, състуденти и преподаватели от бакалавърската програма и дори познати от гимназията. Дойде почти целият град Брукли. В тамошната общност Криси Хейес беше легенда – медицинска сестра в местната болница, която печелеше от разколедното състезание за най-грозен пуловер година след година. Повечето членове на „Ветерани от войните в чужбина“ гледаха на нея като на дъщеря или като на сестра, или просто искаха да я чукат. Защото майка ми получаваше и такова внимание, и то изобилно. Беше адски сексапилна, нищо че го казвам аз.

Така че на погребението имаше и много такива – мъже, които бяха имали връзка с нея. Мъже, на които им се ис-

каше да бяха имали връзка с нея. Повечето мислеха за нея с обич, а дори да не беше така, се преструваха, защото поглеждаха към тридесетте и повече бодигардове, разпръснати из църквата, на бдението и на гробището, които умееха много бързо да различават нескърбящите. Според мен и бездруго нямаше много такива.

Дойде съседката Карла.

И семейството ми.

Дойдоха толкова много роднини.

Баба ми и дядо ми. Леля Сара. Вуйчовците ми. Всичките ми братовчеди. Повечето от тях гледаха лошо Каш, Питър и Мат, но когато Серафина и Циклон дойдоха да се запознаят с другата страна на семейството ми, всички се разтопиха. Само психопат като този, който беше пушнал куршума в главата на майка ми, не би се размекнал при вида на сестричката и братчето ми. В края на уикенда Циклон не се отделяше от баба ми, а Серафина вървеше ръка в ръка с дядо ми и я пускаше само за да хване ръката на вуйчо ми Рич.

Но те не бяха единствените роднини, които дойдоха.

Дойдоха и близките на Питър.

Двамата му братя, съпругите им, бившите им съпруги и децата им. Родителите на Питър отдавна бяха починали и това обясняваше защо Серафина и Циклон толкова бързо се привързаха към дядо ми и баба ми. И слава богу, че не знаех нищо за родителите на майка им – или някой беше казал нещо, или Пейтън, леля им, беше отишла някъде преди един месец. Нямаше я, когато Каш каза, че според него трябва да се преместим в основната къща на „Чесапийк“ – не просто в неговата вила, а в голямата къща – и оттогава не я бях виждала. Мари и Тереза бяха поели задълженията ѝ и аз просто се зарадвах, че Мари е тук. Отначало проклятието на живота ми в семейното имение, сега тя беше спойката, която поддържаше живота на всички ни и му пречеше да се разпадне. Тереза ръководеше кухнята, тя беше като втора спойка. Като последна отливка.

Може би само за мен.

Може би те двете бяха спойката, която ми пречеше да се разпадна.

Не знам. Това изискваше прекалено много мислене – нещо, което се опитвах да не правя, защото започнех ли да мисля, започвах да си спомням, а искате ли да знаете какъв е личният кошмар на един умен човек? Да има фотографска памет и да си спомня цялото си детство, през което го е отглеждала неотдавна погребаната му майка – пак и пак, и пак... Разбирате накъде бия.

Това е положението.

Да не мисля. Още един навик, който се опитвах да усвоя.

В някои дни работеше. В други – не особено.

– Бейли!

A! Ето пак. Поредният човек, изпратен от Каш.

Стоях сама в стаята и се вирих през прозореца, без да говоря с никого, а за такива случаи винаги имаше таймер – не само за семейството, а и за приятелите ми. Тори. Тамара. Дори Мелиса и Скот. Всички бяха наблизко и се редуваха да ме проверяват. Единственият, който беше на една вълна с мен, знаеше, че навярно съм се отдръпнала, за да не превъртя.

Каш.

Моят любим.

Обичах го.

Спомних си за онова момиче, което бях, когато се запознах. То нямаше шанс. Работата му сякаш беше да се влюби в Каш. Това беше предопределено. Неизбежно. Но всички гадости, които последваха, не бяха включени в ситния текст. Онова момиче нямаше представа, че като избере баща си пред майка си, като избере да се влюби в Каштън Колело, в крайна сметка ще загуби единствения човек, който е бил до него цял живот.

„Млъкни, мозък!“

Изключих се.

Когато през ума ми започнеха да минават такива мисли, автоматично го изключвах. Сякаш затварях врата, от дру-

гата страна на която оставаше бъркотия от катастрофа, истерия, паника, омраза, ненавист и просто толкова много чувства.

Момичето (виждате ли, още говоря в трето лице) трябваше да мине в режим „Зомби“. Затова минах.

В същия момент човекът, избран да ме провери, застана до мен и аз се обърнах още преди да е казал нещо. Беше Мат. Лицето му беше безизразно, но в очите му долових лека следа от загриженост. Държеше чаша бърбън, но, честно казано, напоследък рядко го виждах без нея. Погледна ме, въздъхна, пъкна свободната си ръка в джоба на панталона си, обърна се и се загледа през прозореца заедно с мен.

Точно преди да отпие, каза тихо:

– Изобщо не те обвинявам.

Криех се.

Той го знаеше.

Знаех, че го знае, и просто така, без нито дума повече, двамата се загледахме през прозореца. Нямах представа къде сме. Това беше още една от константите през последните дни. Рядко знаех какво правим, къде отиваме. Просто тръгвах. Ходех където трябва. Стоях. Седях. Рядко говорех, а после Каш идваше да ме вземе или изпращаше някого да ме прибере, отивахме си вкъщи и на следващия ден правехме същото.

Така че попитах:

– Къде сме?

Усетих погледа на Мат, преди да отговори тихо:

– На събитие в твоя университет. Татко дари онези седемдесет милиона.

Това обясняваше защо по-рано видях един състудент. И защо нося рокля, която боцка.

– О! Добре.

Толкова. Не можех да кажа нищо повече.

И така, пак се обърнах към прозореца.

Хубав прозорец.

Аз просто не го виждах.

БЛАГОДАРНОСТИ

Божичко! Трябва да благодаря на толкова много хора! На Кристъл. На Кимбърли. На Моник. На целия екип на „Сейнт Мартинс Прес“. Всички вие бяхте толкова невероятни – беше истинско удоволствие да работя с вас. За мен е чест, че рискувахте с Бейли, Каш и мен. Благодаря ви, Ейми, Серина, Крис, Пейдж и Кимбърли. Благодаря на всички от читателската си група. Вашите постоянни постове ми помагат в толкова много отношения! Благодаря, Дебра Анастасия, Хелена Хънтинг и Рейчъл ван Дайкен, задето сте такива, каквито сте: винаги невероятни и подкрепящи, винаги до мен, когато имам нужда някой да ме изслуша.

Благодаря ти, Джейсън, за помощта и подкрепата. И благодаря на моя малък Бейли – моето дребосъче, което е моя котва.

Надявам се на всички да ви е било приятно да пътувате с мен от „Привилегированите“ през „Прекършените“ до „Отмъстените“. Надявам се, че ще продължите да ме придружавате при бъдещите пътувания, които ще напиша!

Пожелавам ви да намерите любов, щастие и чудеса в своето кътче от света. Благодаря ви от все сърце!

ЗА АВТОРКАТА

Тижан е автор от класацията на „Ню Йорк Таймс“ за бестселъри. Пише вълнуващи и непредсказуеми романи. Нейните герои са силни и сърцераздирателно истински, както и малко наперени. Тижан започва да пише по-късно в живота си и, веднъж започнала, не може да спре. Тя е автор на многобройни бестселъри, сред които поредицата *Carter Reed*, поредицата *Fallen Crest*, както и *Ryan's Bed*. В момента пише колкото ѝ душа иска в Северна Минесота в компанията на един английски кокер шпаньол, когото обожава.

**ПРОЧЕТИ ОЩЕ
ОТ ТИЖАН:**

БЕНЕТ МАФИЯ
ПРИВИЛЕГИРОВАНИТЕ
ПРЕКЪРШЕНИТЕ